

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 5 mars 1943 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om erkända skatteförmedlingskassor, m. m., såvitt angår genom propositionen framlagda förslag till lag om ändrad lydelse av 17 kap. 12 § handelsbalken, lag angående ändrad lydelse av 14 § lagen den 21 juni 1940 (nr 540) om krigsskadeersättning och förordning om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning.

Genom en den 15 januari 1943 dagtecknad proposition, nr 17, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) förordning om erkända skatteförmedlingskassor,
- 2) förordning om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor,
- 3) förordning om preskription av utskylder m. m.,
- 4) lag om ändrad lydelse av 17 kap. 12 § handelsbalken,
- 5) lag angående ändrad lydelse av 14 § lagen den 21 juni 1940 (nr 540) om krigsskadeersättning,
- 6) lag angående ändrad lydelse av 76 § lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet,
- 7) lag angående ändrad lydelse av 71 § lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad,
- 8) lag angående ändrad lydelse av 58 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm,
- 9) förordning om ändrad lydelse av § 2 mom. 1 förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken,
- 10) lag angående ändrad lydelse av 52 § lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse,
- 11) lag angående ändrad lydelse av 22 och 23 §§ lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker samt
- 12) förordning om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning.

Propositionen har, såvitt angår de under 4), 5) och 12) angivna författningsförslagen, hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet. Återstående delar av propositionen hava hänvisats, såvitt angår de under 6) —8) angivna lagförslagen till konstitutionsutskottet, såvitt angår de under

9)—11) angivna författningsförslagen till bankoutskottet och i övrigt till bevillningsutskottet.

De av andra lagutskottet behandlade författningsförslagen hava följande lydelse.

F ö r s l a g

till

lag om ändrad lydelse av 17 kap. 12 § handelsbalken.

Härigenom förordnas, att 17 kap. 12 § handelsbalken¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

12 §.

Sist skola, i den mån ej bättre rätt äger rum jämlikt 6 §, med förmånsrätt ur gäldenärens egendom så i fast som löst gäldas med lika rätt sinsemellan: utskylder till kronan, kommunal- och stadsutskylder, av kyrkostämma eller kyrkofullmäktige beslutade avgifter till kyrka och skola, skogsaccis samt härads- och landstingsmedel, samtliga dock endast för sista och löpande året; så ock vad enligt lag om försäkring för olycksfall i arbete statsverket må hava förskjutit på grund av gäldenärens underlåtenhet att erlagga försäkrings- eller tilläggsavgift för sista och löpande året.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1943 men skall icke äga tillämpning i konkurs, vari beslut om egendomsavträde tidigare meddelats.

F ö r s l a g

till

lag angående ändrad lydelse av 14 § lagen den 21 juni 1940 (nr 540) om krigsskadeersättning.

Härigenom förordnas, att 14 § lagen den 21 juni 1940 om krigsskadeersättning skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

14 §.

För bidrag — — — handelsbalken sägs.

Bidrag i övrigt utgår med förmånsrätt enligt 17 kap. 12 § handelsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1943.

¹ Senaste lydelse se SFS 1928:406.

Förslag
till
**förordning om skyldighet för arbetsgivare att anmäla
arbetsanställning.**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Arbetsgivare är skyldig att enligt vad nedan stadgas göra anmälan om anställande av arbetstagare. Är anställningen avsedd att vara högst fyra veckor föreligger dock ej anmälningsskyldighet med mindre anställningen varar längre tid än nyss sagts.

Anmälan skall göras till utmätningsmannen i anställningsorten eller, då Stockholm är anställningsort, till överståthållarämbetet.

2 §.

Å Konungen ankommer att bestämma, i vilken utsträckning anmälningsskyldighet enligt denna förordning skall fullgöras av statliga verk och inrättningar samt av kommuner.

I den mån särskilda omständigheter därtill föranleda, äger Konungen medgiva befrielse från anmälningsskyldighet jämväl i andra fall än i första stycket avses.

3 §.

Anmälan skall göras senast en vecka efter anställningens början eller, i fall som avses i 1 § första stycket andra punkten, senast fyra veckor efter anställningens början.

Anmälan göres å särskilda blanketter (anställningskort), vilka för varje anställd utskrivs i två exemplar. Formulär till anställningskort fastställas av Konungen.

Anställningskort tillhandahållas av postverket och befordras avgiftsfritt med posten.

4 §.

Utmätningsmannen skall förvara det ena exemplaret av anställningskortet i ett alfabetiskt ordnat register och översända det andra exemplaret till länsstyrelsen eller, där arbetstagaren är mantalsskriven inom annan utmätningsmans tjänstgöringsområde, till denne som har att efter tagen kännedom om innehållet i kortet vidarebefordra detsamma till länsstyrelsen i mantalsskrivningsorten. Är arbetstagaren mantalsskriven i Stockholm, skall utmätningsmannen dock översända det andra exemplaret av anställningskortet direkt till överståthållarämbetet.

Till länsstyrelse inkommande anställningskort skola alfabetiskt ordnas i särskilt register.

Ur anställningsregister skall uttagas kort angående anställning, som på

grund av inkommen anmälan om annan senare anställning kan antagas hava upphört tidigare än under närmast föregående kalenderår. Annat kort förvaras under en tid av fem år.

Vad i denna paragraf stadgas beträffande förfarandet med till utmättningsman inkomna anställningskort skall i tillämpliga delar gälla även beträffande till överståthållarämbetet inkomna kort.

5 §.

Den som underlåter att behörigen fullgöra anmälningsskyldighet enligt denna förordning straffes med böter högst trehundra kronor.

Ej må dock till straff dömas, därest omständigheterna giva vid handen att underlåtenheten haft sin grund i ett tillfälligt förbiseende eller att anmälningsskyldigheten icke kunnat fullgöras inom stadgad tid.

6 §.

Åtal för förseelse mot denna förordning anhängiggöres vid polisdomstol, där sådan är inrättad, men eljest vid allmän domstol.

Böter, som ådömas enligt denna förordning, tillfalla kronan.

7 §.

De närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1943.

Det åligger arbetsgivare att före utgången av juli månad 1943, på sätt i denna förordning sägs, till länsstyrelsen i det län, inom vilket anställningsorten är belägen, anmäla alla hos honom den 1 juli 1943 anställda personer, beträffande vilka anmälningsskyldighet förelegat därest de anställts nämnda dag. Har beträffande arbetstagares anställning ändring skett, innan anmälan avlättes, skall anteckning härom göras å anställningskortet.

Det ena exemplaret av anställningskortet skall, utom vad angår Stockholm, så snart ske kan överlämnas till utmättningsmannen i arbetstagarens anställningsort. Är arbetstagaren mantalsskriven inom annat län, skall det andra exemplaret av kortet överlämnas till länsstyrelsen i sistnämnda län.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för ovan intagna författningsförslag, får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

De genom propositionen framlagda förslagen hava inom finansdepartementet utarbetats på grundval av ett av tillkallade sakkunniga den 28 mars 1942 avgivet *betänkande med förslag till främjande av utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor* (Statens off. utredn. 1942: 21), över vilket betänkande efter remiss avgivits yttranden av ett flertal myndigheter och sammanslutningar.

**Lagen om ändrad lydelse av 17 kap. 12 § handelsbalken och lagen
angående ändrad lydelse av 14 § lagen den 21 juni 1940 (nr 540)
om krigsskadeersättning.**

Enligt 17 kap. 12 § handelsbalken har kronan företräde till lös egendom för gäldenärens utskylder för sista och löpande året, de där ej för fast egendom utgå. Samma förmånsrätt åtnjuter kronan för vad statsverket enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete må hava förskjutit på grund av gäldenärens underlåtenhet att erlagga försäkrings- eller tilläggsavgift för sista och löpande året. Förmånsrätt enligt 17 kap. 12 § handelsbalken men *efter* den rätt, kronan har enligt samma lagrum, tillkommer med lika rätt dem emellan kommunalutskylder, skogsaccis, vägskatt och tingshusmedel (häradsmedel) samt landstingsmedel, samtliga för sista och löpande året; förmånsrätten gäller i såväl fast som lös egendom. I den mån utskyld till kommun eller annan menighet skall utgå för fast egendom, åtnjuter kommunen eller menigheten dock härför förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, såvida skatten ej stått inne längre än ett år efter förfallodagen.

Kommun åtnjuter vidare samma förmånsrätt som för kommunalutskylder för vad enligt lag om allmän pensionsförsäkring kommunen må hava utgivit på grund av gäldenärens underlåtenhet att erlagga pensionsavgift för sista och löpande året. Sedan numera enligt lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering skyldighet för kommun att utgiva visst belopp i anledning av att avgiftspliktig underlåtit att erlagga pensionsavgift icke längre föreligger, torde sistberörda förmånsrätt emellertid icke vidare kunna förekomma.

I detta sammanhang må anmärkas, att enligt 17 § lagen om folkpensionering pensionsavgift må kunna särskilt erläggas samt att genom kungörelse den 29 januari 1937 angående påföring, debitering, uppbörd och redovisning av pensionsavgifter enligt lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering bland annat bestämts, att om restfört belopp, vari pensionsavgift ingår, endast delvis erlagts, vad som erlagts skall anses i första hand vara pensionsavgift, såvida den betalningsskyldige icke tillkännagivit annan önskan.

Enligt 14 § första stycket lagen den 21 juni 1940 om krigsskadeersättning äger staten för krigsskadebidrag, som skall utgå för fast egendom och erläggas av den, som innehaft egendomen med äganderätt eller ock med fideikommissrätt eller eljest på grund av testamente, lika rätt i egendomen som för avgäld av fast egendom, varom i 17 kap. 6 § handelsbalken sägs. I 14 § andra stycket föreskrives, att bidrag i övrigt utgår med samma förmånsrätt, som jämlikt 17 kap. 12 § andra stycket handelsbalken tillkommer kommunalutskylder.

Beträffande den föreslagna ändringen av 17 kap. 12 § handelsbalken har *föredragande departementschefen, statsrådet Wigforss*, vid remiss av förslaget till lagrådet anfört bl. a. följande.

Något bärande skäl för att placera kronoutskylder i ett förmånligare läge än kommunalutskylder torde numera icke kunna åberopas. Att uteslutande av historiska skäl bibehålla en sådan ordning kunde statsrådet ej finna berättigat. Om kommunalutskylder i ett hänseende intoge en bättre ställning än kronoutskylder, vore det däremot naturligt att de senare utskylderna i ett annat hänseende vore gynnade framför de förra. Så vore också för närvarande fallet, i det att å ena sidan för kommunalutskylderna gällde en tio-årig men för kronoutskylderna blott en treårig preskriptionstid, medan å andra sidan kronoutskylderna vore placerade framför kommunalutskylderna i den i 17 kap. handelsbalken angivna förmånsrättsordningen.

I förslaget till förordning om preskription av utskylder m. m. hade statsrådet föreslagit, att samtliga utskylder skulle likställas i preskriptionshänseende. I anslutning härtill ville statsrådet förorda en motsvarande anordning beträffande förmånsrätten.

Lagrådet har vid granskning av det remitterade förslaget funnit anledning till erinran endast beträffande övergångsbestämmelsen. Vad *lagrådet* i detta avseende anmärkt har beaktats vid propositionens avlåtande.

Den föreslagna ändringen av 14 § lagen om krigsskadeersättning är en följdändring av rent redaktionell natur, betingad av ändringen av 17 kap. 12 § handelsbalken.

Sedan *lagrådet* lämnat det remitterade förslaget utan erinran, har detsamma undergått viss formell jämkning.

Förordningen om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning.

Beträffande behovet av en lagstiftning i förevarande avseende ha *de sakkunniga* anfört:

Skatteförmedlingskassornas betydelse, betraktad uteslutande ur synpunkten av det allmännas rent ekonomiska intresse, är uppenbarligen ingen eller ringa så vitt fråga är om sådana skattebetalare, vilka även utan skatteförmedlingskassornas hjälp skulle rättidigt erlägga förfallande skatter; härmed naturligtvis på intet sätt ifrågasatt skatteförmedlingskassornas stora betydelse även i dessa fall för de enskilda medlemmarna. Däremot bliver ur nu angivna synpunkt skatteförmedlingskassornas betydelse allt större, ju mer man genom dessas medverkan kan ernå, att eljest försumliga skattebetalare ordentligt fullgöra sina utskyldsbetalningar till stat och kommun. Detta resultat kan dock icke vinnas allenast på övertalningens väg. Det kräves därutöver något remedium mot den försumlige skattebetalaren, någon påföljd av så pass allvarlig karaktär, att önskan att undgå densamma kan förmå honom att vidtaga sådana åtgärder, att han för framtiden fullgör sin skattebetalningsskyldighet. Denna påföljd representeras nu av restindrivningen av förfallna skattebelopp jämte uttagandet av indrivningsavgift därå. Ju snabbare indrivningsapparaten fungerar, ju starkare bör tydligtvis insikten bliva hos vederbörande skattskyldige, att han

i eget intresse bör för framtiden fullgöra betalningen av förfallande skatter. Ju långsammare och osäkrare indrivningsapparaten verkar, ju starkare blir däremot frestelsen hos de skattskyldiga att underlåta skattebetalningen.

Denna allmänna regel, vars riktighet näppeligen kan bestridas, har sin speciella återverkan i fråga om skatteförmedlingskassornas verksamhet. Om på en arbetsplats de, som försumma skattebetalningen, snabbt drabbas av införsel med därmed förenade olägenheter, ligger nära till hands att de, vid jämförelse med sina till skatteförmedlingskassan anslutna kamrater, finna med sin fördel förenligt att följa dessas exempel. Om däremot förhållandena utveckla sig så att på samma arbetsplats medlemmarna i skatteförmedlingskassan få vecko- eller månadsvis vidkännas avdrag å lönen i och för skatternas gäldande, medan deras kamrater, som ej tillhöra skatteförmedlingskassan, utan varje påföljd försumma att betala sina skatter, då blir den naturliga följden att intresset för nu berörda form av skattebetalning måste minskas och eventuellt försvinna.

Tyvär måste konstateras, att inom stora delar av vårt land förhållandena äro sådana, att restindrivningen i viss utsträckning fungerar på sistnämnda, föga tillfredsställande sätt. Det finnes i vårt land åtskilliga försumliga skattebetalare bland arbetsanställda av olika slag. För närvarande kan det dröja åtminstone några månader, innan indrivningsförrättaren fått reda på deras arbetsgivare och meddelat beslut om införsel i lönen; under dessa månader uppbära nu berörda anställda tydligtvis sin obeskurna lön. När de sedan erhålla besked om införselbeslutet, lämna de ofta sin anställning och söka ny sådan, givetvis utan att lämna något besked om den nye arbetsgivaren. Då vidtagna på nytt samma efterspaningar från indrivningsförrättarens sida, och när han till slut får reda på den nye arbetsgivaren, lämnar vederbörande anställda ånyo sin anställning.

Nu berörda förhållanden, i och för sig otillfredsställande, bliva det enligt de sakkunnigas mening i än mera markerad grad, då man vill främja skatteförmedlingsverksamheten å olika arbetsplatser. Ett riktigt och effektivt fullföljande av denna strävan kräver enligt de sakkunnigas mening såsom ett nödvändigt korollarium, att indrivningsförfarandet mot försumliga skattebetalare göres vida snabbare verksamt än vad nu är fallet. Åtgärder i syfte att positivt främja skatteförmedlingskassornas verksamhet, utan att därmed förknippades ökade möjligheter att ingripa mot skatteskokarna, skulle närmast innebära en halvmesyr, varigenom man i huvudsak nådde ett helt annat klientel än det som man i verkligheten eftersträvar att nå.

Ett undanröjande av nu berörda olägenhet synes emellertid endast kunna ske på ett sätt, nämligen genom att arbetsgivarna åläggas skyldighet att i viss utsträckning anmäla arbetsanställning. Förslag i sådan riktning hava även tidigare framkommit, bl. a. framlades sådant förslag av 1936 års uppborrdskommitté. Det är givet, att en dylik föreskrift skulle för arbetsgivarna, framför allt de större, innebära åtskilligt besvär. Emellertid framstår för de sakkunniga såsom en ofrånkomlig förutsättning för vinnande av en bättre ordning i fråga om uppborrden, att en ändring ernås i nu berörda avseende. Såsom förut påpekats skulle det båta föga att söka utveckla skatteförmedlingsrörelsen, om man icke samtidigt skärpte kontrollen å de notoriska skatteskokarna. Anmärkas må ock, att den nu förevarande utredningen avser att söka vinna en sådan förbättring av uppborrden, att frågan om uppborrdens verkställande vid inkomstkällan därmed åtminstone tillsvidare kan få anstå. Ett genomförande av förslaget om uppborrd vid inkomstkällan kan enligt vad som allmänt erkännes icke äga rum, med mindre arbetsgivarna i betydande utsträckning tagas i anspråk för ändamålet. Kan man undgå en

dylik mera långt gående reform genom nu ifrågasatta åtgärder, vill det synas som om det ökade besvär för arbetsgivarna, som anmälningsskyldighetens fullgörande innebär, dock skulle vara acceptabelt, då man därigenom undgår nyssberörda väsentligt mera omfattande arbetsuppgifter.

Anmärkas må i detta sammanhang att ett dylikt anmälningsförfarande sedan tio år tillbaka på frivillighetens väg genomförts i Stockholms stad beträffande arbetsgivare inom byggnadsindustrien. För närvarande finnas registrerade omkring ettusen arbetsgivare, som regelbundet lämna anställningsuppgifter till överståthållarämbetets uppborndsavdelning och jämväl anmäla, när anställning upphör. Anmälan fullgöres genom att arbetsgivaren å särskild blankett lämnar uppgift om vederbörandes fullständiga namn, födelsedatum och bostadsadress. Under år 1939 inkommo på detta sätt anmälningar rörande omkring 28,000 nyanställda och omkring 7,000, som slutat sin anställning. Nu berörda anmälningsförfarande framkallade till en början stor tvekan hos därav berörda arbetsgivare, som befarade att detsamma skulle förorsaka betungande omgång. Systemet har emellertid, såsom nyss framhållits, fungerat i tio års tid och några klagomål från arbetsgivarnas sida hava icke försports. Visserligen ske nu berörda anmälningar icke å särskilda kort utan genom ifyllande av listor med uppgifter om de anställda, men det vill dock synas som om man av erfarenheterna från Stockholm skulle våga sluta till att det obestriddiga besvär, som är förenat med anmälningskyldighetens fullgörande, icke är av alltför stor omfattning.

Med sin förut angivna principiella ståndpunkt till förevarande spörsmål kunna de sakkunniga i vart fall icke underlåta att för sin del föreslå, att skyldighet skall stadgas för arbetsgivare att verkställa anmälan om anställning.

I *yttrandena* har de sakkunnigas förslag om skyldighet för arbetsgivare att verkställa sådan anmälan, varom nu är fråga, i allmänhet vunnit avslutning. Förslaget har emellertid avstyrkts av statskontoret, länsstyrelsen i Norrbottens län, Norrbottens och Västerbottens läns handelskammare samt kooperativa förbundet, varjämte svenska försäkringsbolags riksförbund ställt sig tveksamt angående lämpligheten av att införa den ifrågasatta anmälningsplikten. Det gemensamma motivet för de avstyrkande yttrandena är, att den beräknade effekten av förslaget ansetts bliva knapp i förhållande till det arbete och de kostnader som skulle vara förenade med de föreslagna anordningarna.

Föredragande departementschefen har i propositionen bl. a. anfört:

Såsom ett led i åtgärderna för främjande av utskylds betalning genom skatteförmedlingskassor ha de sakkunniga föreslagit införandet av skyldighet för arbetsgivare att till indrivningsmyndighet göra anmälan om anställande av arbetstagare.

En dylik anmälningskyldighet skulle otvivelaktigt redan i och för sig vara ägnad att avsevärt förbättra uppborndsresultatet. Förslag i ämnet har också tidigare framlagts av 1936 års uppborndskommitté. Såsom komplement till utbyggnaden av skatteförmedlingssystemet skulle anordningen i fråga än ytterligare öka i värde. Av de från arbetsgivarhåll i detta ärende avgivna yttrandena torde vidare framgå att, såsom jämväl uppborndskommittén på sin tid konstaterade, skyldigheten i fråga icke skulle bliva för arbetsgivarna oskäligt betungande. Givet är å andra sidan, att anmälningskyldigheten skulle föranleda att uppborndsmyndigheten finge mottaga och förvara åtskilliga ur uppborrdssynpunkt värdelösa uppgifter.

Då enligt statsrådets mening, vilken delades av det stora flertalet remissinstanser, fördelarna med de sakkunnigas förslag i denna del vägde väsentligt tyngre än nackdelarna, upptogs bestämmelser om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning i departementsförslaget.

Beträffande motiveringen till de särskilda paragraferna i författningsförslaget får utskottet hänvisa till sid. 128—142 i propositionen.

Utskottet har vid granskning av de till lagutskott hänvisade författningsförslagen ej funnit anledning till erinran utom såvitt angår den i 5 § förordningen om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning föreslagna straffbestämmelsen för underlåtenhet att iakttaga skyldigheten. Såsom straff för sådan förseelse har föreslagits böter, högst 300 kronor. Ehuru enligt andra stycket i nämnda paragraf underlåtenhet, som har sin grund i ett tillfälligt förbiseende eller beror därpå att anmälningsskyldigheten icke kunnat fullgöras inom stadgad tid, icke skall bestraffas, finner utskottet den föreslagna straffsatsen väl hög för de överträdelser av ordningsförseelsers natur, varom här är fråga. Utskottet förordar, att bötesstraffets maximum sättes till ett-hundra kronor.

Utskottet.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A. att riksdagen måtte antaga de i propositionen framlagda förslagen till

1) lag om ändrad lydelse av 17 kap. 12 § handelsbalken och

2) lag angående ändrad lydelse av 14 § lagen den 21 juni 1940 (nr 540) om krigsskadeersättning.

B. att riksdagen, med förklarande att det i propositionen framlagda förslaget till förordning om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning icke kunnat i oförändrat skick antagas, måtte för sin del antaga nämnda förslag med den ändringen att 5 § erhåller följande lydelse:

5 §.

Den som underlåter att behörigen fullgöra anmälningsskyldighet enligt denna förordning straffes med böter högst ett-hundra kronor.

Ej må dock till straff dömas, därest omständigheterna giva vid handen att underlåtenheten haft sin grund i ett tillfälligt förbiseende eller att anmälningsskyldigheten icke kunnat fullgöras inom stadgad tid.

Stockholm den 4 mars 1943.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit

från första kammaren: herrar *Norman, Wistrand, Forslund, Löfvander, Olof Carlsson, Mannerskantz, Sten* och *Holmbäck*;

från andra kammaren: fröken *Hesselgren*, herrar *Olovson* i Västerås, *Pettersson* i Hällbacken, *Hallagård, Hermansson, Holm*, fru *Johansson* och herr *Håstad*.